

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 17 • 5 - 11 octombrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Politica, banii și inundațiile

CLAUDIU BRAN

Am mai avut parte de un val de inundații. De data aceasta, Bucureștiul s-a numărat printre localitățile afectate de efectele schimbării climei din țara noastră. Autoritățile au fost la fel de pregătite ca de fiecare dată când ninge, plouă sau bate vântul. Complet pe dinafară, adică. După ce apele s-au mai retras, de bine, de rău, au început, ca de obicei, explicațiile. Am aflat că totul s-a întâmplat din cauza poluării. Institutul Național de Hidrologie spune că nu putea să prevadă cantitatea de apă căzută, pentru că nu are niciun calculator. Prefectul spune că Apa Nova are un plan de intervenție de prin 2001 și un altul, de vreo 10 pagini, din 2004. Primarii susțin că nu pot face nimic, pentru că Bucureștiul s-a construit pe vremea când nu ploua, așa că rețelele de canalizare sunt la fel de eficiente ca și cum n-ar exista. Guvernul a încetat de mult să-și mai facă probleme pentru incidente din acestea, minore. Mă rog, toate aceste lucruri le-am auzit de nenumărate ori și nici nu ne așteptam să se întâmple altfel. Mai interesant, poate, este modul în care se gestionează situația în zonele care aproape au fost rase de pe fața pământului de viituri. Firmele care au reușit să câștige licitațiile pentru reconstrucție sunt obligate să ia în subantrepriză societăți agreate de către autorități. Faptul că au fost constituite de curând, exact pentru acest lucru iarăși nu mai miră pe nimeni. Sinistrații au început să se bată între ei pentru ajutoarele venite de peste tot. Poate și mai trist este că au început să se certe pe noile case. Cei care au avut case mai bune și au suferit mai puțin de pe urma inundațiilor sunt supărați că vecinii, care aveau o cameră-două, ridicate din chirpici, au acum casă nouă, în valoare de zeci de mii de euro. Pe de altă parte, am văzut cum tone de materiale se strică în depozite. „Ce, dom'le, să plătesc eu transportul? E datoria primarului să mi le aducă acasă”, declara unui reporter TV un sinistat. În tot acest timp, noi discutăm despre UE și Parlamentul European. Nu degeaba a apărut bancul acela conform căruia avem o țară frumoasă și bogată, dar e păcat că-i locuim...

- ⇒ **ANALIZĂ** | Război total în politica românească.....2
- ⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (IV).....5
- ⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XIII).....6-7
- ⇒ **DREPT COMUN** | Primarul penal și analfabet Paul Vale.....10
- ⇒ **SUB LUPĂ** | Cu jalba-n proțap și cu rogojina în cap.....11

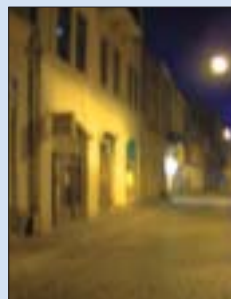

Sinuciderea lui **Mihail Erbașu** ar putea avea legătură cu drogurile

pag. 3

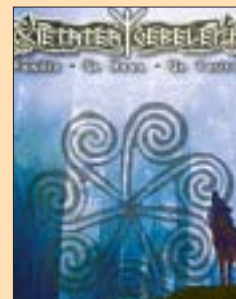
INFRAȚIUNI | pag. 4

Centrul Capitalei
a fost ocupat de
rromi

INVESTIGAȚII | pag. 9

Organizații
neonaziste în
România

Fiecare cu fiecare și toți cu toată lumea

Război total în politica românească

În timp ce omul de rând își vede de supărările sale de zi cu zi, de inundații și de bucata zilnică de pâine, aleșii noștri continuă circuitul luptei pentru voturi și putere. Nu mai contează cine este aliat și cine adversar. Țintele, prietenii și dușmanii se schimbă de la o zi la alta, temele de păruială la fel, iar declarațiile și interpelările capătă note din ce în ce mai aspre, mai dure, mai suburbane chiar.

După conflictele dintre Bănescu și Tăriceanu, Boc și Voiculescu și toate celelalte, asistăm acum la unul între PSD și președinte, dublat, mai în șoaptă, de unul dintre Geoană și Năstase.

Plată și răsplată

După ce, la sfârșitul săptămânii trecute, Traian Bănescu acuza principalul partid de opoziție că face demersuri pentru a

amâna data integrării României în Uniunea Europeană, liderii PSD au replicat, atât în cadrul unei conferințe de presă, cât și printr-un interviu acordat Rompres de către Adrian Năstase, cu acuze directe și extrem de dure la adresa președintelui. Năstase îl acuză pe șeful statului că „aruncă găleata cu lături asupra PSD și face o declarație compusă dintr-o minciună sfruntată”, adăugând că acest partid nu a făcut niciodată un secret din faptul că a semnalat organismelor europene demersurile actualei Puteri de a forța Constituția și de a-i înlocui pe președinții consiliilor județene și pe cei ai parlamentului. „Noi nu am făcut nici un secret din faptul că am sesizat grupul parlamentar al socialiștilor europeni, parlamentele din țările Uniunii și altor instituții, demersurile actualei puteri de a forța Constituția și de a înlocui președinții consiliilor județene și pe cei ai Parlamentului. Au fost acțiuni deschise, transparente și îndreptățite. Traian Bănescu vine acum în fața presei și înfățișează o conspirație te-

nebroasă, în care PSD desfășoară o teribilă campanie împotriva României”, s-a victimizat Năstase, încercând să prezinte lucrurile dintr-un unghi complet inocent și nepericulos.

Opoziție și reformă

În același interviu, Năstase mai adăugă în interviu că Bănescu înlocuiește așa-zisul sistem ticăloșit cu unul de cumetrie și tâlhării, în care în punctele-cheie își pune prietenii și neamurile pe ideea „piratul neprins e marinar cinstit”. Președintele executiv al PSD a adăugat că șeful statului și-ar dori să închidă opoziția în lagăr. „Traian Bănescu vrea probabil un țarc, un lagăr, pe care să-l numească „Opoziție” și în care să bage PSD-ul, adică vreo 600.000 de membri plus, eventual, cei 4 milioane și ceva de cetățeni care ne-au votat. Să ne punem în piept câte o insignă galbenă, să nu mai avem drepturi civile și, eventual, ca o soluție finală, PSD-ul să dispară dintr-o Românie purificată și portocalie”, a spus Adrian Năstase. El îi reproșează lui Bănescu faptul că „încalcă în mod

flagrant Constituția” și că „vrea să impună principiul: cine ajunge la putere îi «rade» pe ceilalți! Un principiu care este esența totalitarismului”, uitând despre criticile aduse, până de curând, PSD-ului că vrea să devină un partid-stat.

Pentru liderul PSD, toată cariera politică a președintelui Bănescu „este o colecție de crize și declarații impertinente”, iar tot ce se întâmplă acum în cele două Camere ale parlamentului i se datorează. „Îi aduc aminte lui Traian Bănescu că el a impus ca temă politică schimbarea președinților celor două Camere, încă din ianuarie 2005, deci el este responsabil sută la sută”.

„Dacă ar fi să-l compar cu cineva, ar fi poate cu Mussolini. Aceași educație, aceeași fanfaronadă, doar uniformă cu multe fireturi îi lipsește”, a spus liderul PSD.

Și totuși, sunt probleme în paradis

„Mircea Geoană era la Suceava și m-a rugat să țină el conferința de presă, la întoarcerea în București, pentru că fusese atacat direct de Traian Bănescu. Firesc, am acceptat”, explica Năstase faptul că o conferință de presă a sa a început cu o oră mai târziu și a fost susținută de... Mircea Geoană. Uitase că acesta se arată „gelos” pe faptul că nu apare mai des și mai mult în față și că este trecut, încet-încet în plan secundar.

În ceea ce privește controversele dintre cei doi referitoare la perioada mandatului președintelui PSD, adjunctul de la partid nu neagă faptul că nu

este de acord cu Geoană ca acesta să rămână în funcție nu 2, ci 4 ani, dar încearcă să dea la spate conflictul: „Nu, sper că nu... Poate însă că eu și Mircea Geoană ne punem întrebări diferite în acest moment, și stilul acțiunii politice să nu fie întotdeauna identic. Poate că modul în care ne raportăm la actuala putere, la prioritățile politice, la stilul acțiunii politice să nu fie întotdeauna identic. S-ar putea ca nici răspunsurile noastre personale să nu fie identice la întrebările privind viitorul”.

„Această decizie n-a fost rezultatul unei înțelegeri între mine și dl Iliescu, așa cum a spus Mircea Geoană, ci rezultatul unei înțelegeri între cei 1.600 de membri PSD care au participat la Congres. În ceea ce mă privește, am afirmat, de fiecare dată, că respect toate deciziile Congresului, nu doar pe unele”, a comentat Năstase. Aceași idee a fost susținută și de Tănăsescu: „Nu avea cum să existe o înțelegere anterioară Congresului între Adrian Năstase și Ion Iliescu privind durata mandatului de președinte al PSD, deoarece Congresul a fost devansat de conferințele județene de unde au izvorât toate aceste propuneri de modificare a statutului”.

Din toate aceste declarații ar trebui să înțelegem că avem o stângă mai unită ca niciodată, care are probleme doar în relațiile cu președintele țării. Printre rânduri, însă, se pot vedea conflicte care mocnesc, interese jucate mai mult sau mai puțin pe față și lupte crâncene pentru ciolan.

CLAUDIU BRAN

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108, Sector 4, București

Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ŞEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Dumitru Preda, Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

Sinuciderea lui Mihail Erbașu ar putea avea legătură cu drogurile

Trebuie recunoscut că, cel puțin începând din 2000, parchetul, poliția și serviciile de informații au descoperit și anihilat o serie de rețele aparținând crimei organizate.

Totuși, nu s-a putut sau nu s-a vrut până în prezent depistarea legăturilor între elemente ale crimei organizate și anumiți reprezentanți ai clasei politice. De asemenea, nu a fost urmărit procedul prin care sumele de bani rezultate din activități infracționale, au fost „înălbite”, trecute prin circuitul bancar și convertite în câștiguri licite.

Sinucidere clară

Fără să generalizăm, se poate constata că în continuare mediul de afaceri este viciat de legăturile dintre unii patroni și reprezentanți ai lumii interlope. Fără îndoială, cititorii își vor aminti de moartea violentă a omului de afaceri Mihail Erbașu. Ancheta a stabilit că acesta s-a sinucis aruncându-se de la etajul vilei sale, în urma unei stări depresive generată de mersul afacerilor sale. Erbașu nu era un oarecare. Relațiile sale acopereau o bună parte din mediul politic, din lumea afacerilor, dar și din lumea marilor infracțiuni. Se știe că din cauza

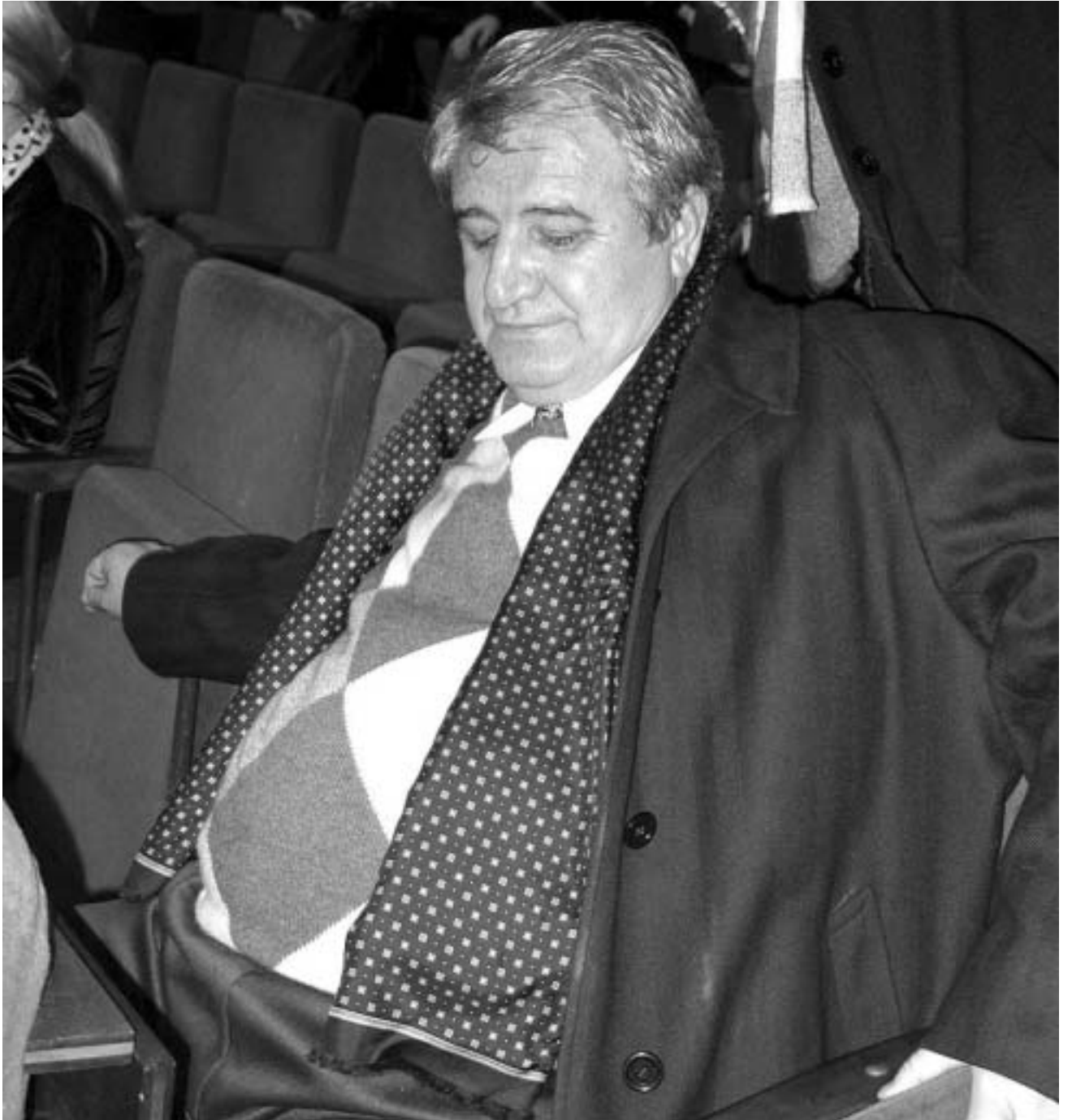
lipsei de lichidități Erbașu se împrumutase cu o sumă considerabilă de la niște cămătari din Craiova, sumă pe care aceștia începuseră să o revendice din ce în ce mai insistent.

După moartea lui Erbașu, fosta sa avocată, Paula Ivănescu, a declanșat o adevărată campanie de presă, în scopul de a demonstra că în realitate clientul său a fost ucis.

Indiscutabil însă, a fost vorba de o sinucidere, Erbașu încercând în aceeași noapte, mai întâi să se spânzure, tentativă care a eșuat, după care s-a precipitat de la etajul vilei.

Cocaină pe datorie

Băiatul lui Erbașu, Alexandru, ca toți copiii de bani gata, avea un anturaj destul de ciudat. Se pare că, cu două zile înaintea sinuciderii tatălui său, s-a întâlnit cu Nicu Gheară, fiind cunoscute și relațiile lui Alexandru cu Nuredin Beinur, lider al lumii interlope din Constanța, și cu un anume Bogdan Albu. Albu este unul dintre locotenenții lui Gheară, iar Beinur îi este fin. Nu facem nici un fel de speculații, dar se vorbește că din Constanța pleacă firele unei rețele care aprovizionează cu droguri copiii unor oameni

Alexandru, fiul lui Mihail Erbașu

de afaceri din România. Se pare că ceva, din anturajul apropiat al lui Erbașu, luase pe datorie o mare cantitate de cocaină. Datoria nu a putut fi plătită la timp, astfel încât suma inițială s-a triplat, după obiceiul mediilor mafioate. Au început să se exercite presiuni asupra persoanei din anturajul lui Erbașu, surse din mediul infracțional vorbind despre prezența la București a unui mafiot rus – Serghei Skobeltin –, folosit ca recuperator, și a lui Radion Sokroviciu, care face parte din gruparea mafiotă rusă Kazanskaia. Serghei era urmărit de autoritățile ruse și americane pentru implicarea în trafic de droguri, dar și pentru asasinarea amantei omului de afaceri italianu, Ciro Orsini.

Singura slăbiciune: anturajul apropiat

După cum ne amintim, înainte de a se sinucide, Erbașu a scris cel puțin două scrisori, dar acestea au fost distruse de

soția sa, după ce le-a citit. Acest gest a fost pus pe seama tulburării psihice explicabilă în situația creată de sinuciderea soțului său. Speculațiile care au apărut ulterior tindeau să acrediteze teza conform căreia, din cauza datoriilor pe care le avea, Mihail Erbașu s-ar fi sinucis.

O astfel de versiune nu poate fi exclusă aprioric, dar nici nu poate fi luată în seamă fără a fi supusă unei analize raționale. Erbașu lucra în domeniul construcțiilor și numai de la Primăria Generală avea de primit o groază de bani. Pe de altă parte, numai vânzarea unor proprietăți ar fi acoperit cu vârf și îndesat valoarea datoriilor contractate. Pe de altă parte, Erbașu era un tip de luptător, inclusiv în domeniul politic. A fost vicepreședinte al ApR, candidând din partea formațiunii respective pentru postul de primar general al Capitalei. Avea însă o singură slăbiciune. Anturajul său apropiat.

GEORGE DORŃI

infracțiuni

Centrul Capitalei a fost ocupat de rromi veniți din Tecuci și Țândărei

Foto: Omni Press & Design

În ultimii 15 ani, nici un guvern nu a făcut un gest pentru a rezolva criza de locuințe. Promisiunile nu au lipsit, mai ales în timpul campaniilor electorale. O dată acestea trecute, guvernanții își văd de treburile lor, iar situația imobiliară dezastruoasă din România continuă să fie acceptată ca un fapt de la sine înțeles.

Practic, exceptându-i pe tinerii care provin din familii bogate, ceilalți sunt condamnați fie să stea cu părinții, fie să închirieze cu prețuri mari un apartament sau o garsonieră.

Centrul istoric, focar de insecuritate

Vom părea poate prea îndrăzneți, dar susținem că acest fenomen, criza cronică de locuințe construite de stat care să poată fi închiriate cu prețuri modice are legătură cu proliferarea unui segment al lumii interlope.

După revoluție, în mod abuziv, mai multe locații au fost ocupate de elemente certyate cu legea și, o spunem fără nici o intenție de discriminare, aparținând etniei rromilor. O parte erau din București și au beneficiat de complicitatea unor funcționari de la fostele ICRA-uri. Altă parte au apărut brusc din

diferite zone ale țării și, beneficiind de condamnabila slăbiciune a autorităților, au ocupat abuziv mai multe locuințe, inclusiv în centrul istoric al Bucureștiului. De la sine înțeles că nici măcar nu au încercat să-și legalizeze situația locativă, ba, mai mult, au început să producă ce știu ei mai bine: insecuritate pentru ceilalți cetățeni din zonă.

Cu ce se ocupă acești venetici? Puțin din toate: furturi, proxenetism și prostituție, vânzări de droguri, escrocherii etc.

Complicitatea autorităților

Veți crede poate că de vreme ce de 15 ani nu-i întreabă nimeni de sănătate, reușesc să se camufleze cu multă abilitate. Nici vorbă, „lucrează“ nestingheriți, în văzul tuturor.

Pe Calea Șerban Vodă, numerele 235 și 237, lângă cimitirul Eroilor, sunt părăsite de ani de zile imobile, cu două corpuri de case în spate, în total aproximativ 30 de camere care sunt ocupate abuziv de circa 80 de rromi veniți în special din Tecuci și Țândărei. Anumiți funcționari de la Primăria Sectorului 4 știu despre ce

este vorba, dar se fereșc ca dracul de tămâie să-l informeze pe primarul Inimăroiu. Cei de la Secția 14 Poliție fie au alte treburile, fie îi putem bănuși de complicitate.

Ascunzători pentru infractori

Din informațiile noastre rezultă că au fost cazuri când aceste imobile au servit ca ascunzători pentru infractori dați în urmărire generală sau locală în anumite orașe sau județe. Interesant, sau mai bine zis scandalos, deși nu se pune problema unor forme legale, această comunitate de rromi plătește chirie unui țigan, Ion Stratos, care percepe de la fiecare persoană câte 1.500.000 lei vechi, lunar. Stratos a avut probleme cu legea și este și în prezent în evidențele operative ale poliției.

La parterul acestor imobile au apărut (cum, cu aprobarea cui?) mici afaceri de genul: vulcanizare, pompe funebre, chiria percepută fiind de 300-500 euro pe lună, care intră în buzunarul rromilor.

Pe drept cuvânt, opinia publică din zonă este revoltată și așteaptă ca Primăria Sector 4 și Secția 14 Poliție să curețe perimetrul de aceste elemente indezirabile.

DUMITRU PREDĂ

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (IV)

Structura însărcinată cu contracararea acțiunilor serviciilor de informații ale țărilor socialiste pe spațiul românesc, UM 0920/A, ulterior UM 0110, a fost condusă din 1962 și până în 1986 de generalul Iosif Constantin, a cărui fișă de cadre a fost prezentată de Mihai Pelin în lucrarea „Culisele spionajului românesc”.

illegalist) Constantin Pârvulescu. Deși contactele celor doi cu rezidentura KGB la București a fost dovedită, nu s-au luat măsuri penale, fiind doar îndepărtați din funcțiile de conducere și ținuți sub o atentă supraveghere. Pârvulescu a reușit totuși să stabilească contacte conspirative cu dezidenți din PCR ca Bărlădeanu, Apostol,

Din 1969, Iosif Constantin, care în mod normal trebuia să acționeze deplin conspirat, începe să se deplaseze la Moscova

Între 1951 și 1958 Iosif Constantin a lucrat ca ofițer operativ la Regiunea de Securitate Constanța, fiind implicat în descoperirea și lichidarea așa-zisului grup de sabotori de pe șantierul Canalului Dunăre – Marea Neagră. A fost transferat la București, din ordinul generalului Doicaru, șeful spionajului românesc, și el fost ofițer de securitate la Constanța. Din 1969, Iosif Constantin, care în mod normal trebuia să acționeze deplin conspirat, începe să se deplaseze la Moscova, unde conform unor date operative s-a întâlnit cu generalul Alexandr Saha-rooschi, șeful Directoratului A (spionaj) din KGB. Saha-rooschi a fost, după război, șeful consilierilor sovietici din DIE, iar întâlnirea celor doi nu fusese autorizată de conducerea securității românești.

După defecțiunea generalului Pacepa, în 1978, s-a dezvăluit că generalul Doicaru, șeful DIE, l-a folosit pe Iosif ca ofițer de legătură cu serviciile de informații sovietice.

Au fost însă căderi ale rețelelor sovietice, datorate mai curând faptului că se manifestau ostentativ, decât dibăciei ofițerilor de informații români

Este un paradox care încă nu a fost explicat, șeful unei structuri informative a cărui principală sarcină era contracararea spionajului sovietic în România (problema „Badea”), avea simpatii pro-sovietice și era în legătură cu ofițerii superiori de informații ai KGB-ului.

Poate de aceea UM 0110 nu a reușit să monitorizeze grupările pro-sovietice din PCR, MAPN și MI (inclusiv din securitate). Au fost însă căderi ale rețelelor sovietice, datorate mai curând faptului că se manifestau ostentativ, decât dibăciei ofițerilor de informații români. O astfel de structură anticeaușistă a fost formată de generalul Grigore Naum, șeful contrainformațiilor din Securitate și de activistul de partid (cu stagiu de

Răceanu, Brucan, Mănescu, fiind în 1989 unul dintre semnatarii „scrisorii celor șase”. Agenții KGB din România primiseră instrucțiuni să culegă informații despre relațiile româno-chineze, româno-americane și despre eventualele revendicări teritoriale (Basarabia și Bucovina de Nord). Alți agenți monitorizau minoritățile naționale, în special cea maghiară, sau încercau să deceleze grupările anticeaușiste din partidul comunist. În fine, agenții de influență ai KGB încercau să pătrundă sau să recruteze ziariști de la „Scânteia”, „România Liberă”, Agerpres. În acest context merită menționat numele lui Dumitru Tinu, recrutat sau reactivat (lucrurile nu sunt încă clare) la începutul anilor '70.

KGB-ul își exprima temerea că, în acest caz, Guvernul de la București și-ar putea orienta total politica spre Occident

În 1983, Direcția XI din KGB a întocmit un studiu, bazat pe informațiile obținute

prin agentură, în care se arăta că România este în pragul falimentului, din cauza unei proaste politici economice și că un colaps putea surveni în câteva luni. KGB-ul își exprima temerea că, în acest caz, Guvernul de la București și-ar putea orienta total politica spre Occident.

Un adversar deosebit de rafinat al fostei UM 0110, despre care s-a vorbit extrem de puțin a fost reprezentat de Direcția de Informații a Armatei Roșii (GRU). La sfârșitul anilor '60, rezidentul GRU la București era colonelul Voronin, care lucra prin intermediul atașaturilor militare ale celorlalte țări socialiste. Cu toate că UM 0110 a avut câteva succese, unele de-a dreptul spec-

taculoase (cazurile Șerb, Militaru, PM Băcanu), pe ansamblu spionajul sovietic în România avea să câștige în cele din urmă atât prin infiltrări la vârf (familia Ceaușescu), cât și prin dezorganizarea vieții sociale și economice din România. (va urma)

GEORGE DORŃI

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XIII)

Metodele de recrutare a spionilor clasici nu mai sunt de multă vreme un secret pe care agențiile de spionaj să-l păstreze cu sfințenie în seifurile ultrasofisticate. Toți cei care citesc sau au citit diverse cărți de aventuri sau de spionaj au învățat deja șiretlicurile unei recrutări. Cel mai mare necaz al celor care încearcă să aplice o metodă sau alta de recrutare este acela că le lipsește ori talentul ori experiența în alegerea persoanelor dispuse să accepte o asemenea ofertă. Recrutarea unui spion este într-adevăr o artă, iar ca să fii artist îți trebuie ori un talent deosebit ori un maestru pe lângă care să te formezi timp îndelungat. Iar asemenea maștri se găsesc rar. Ei nu se nasc, ei se formează la rândul lor pe lângă alți maștri... și lanțul continuă, iar până îi identifici în societate îți trebuie o viață. Nu este suficient să cunoști categoria umană de elemente predispuse să trădeze.

Recrutarea ilegalilor se făcea, după cum ați văzut, după alte criterii și reguli, care fac excepție de la toate principiile muncii de informații

Ar fi doar un punct de plecare, care constituie doar un pas în arta de a recruta spioni.

Condiția să fie recrutat ca spion este însă aceea ca oricare dintre ei să aibă acces direct sau

Apare astfel invidia, pe toți cei din jur, pe cei cu salarii mai mari, cu mai multe prime și recompense periodice, pe cei care sunt avansați mai repede

Spionii, înainte de toate, sunt oameni, care trăiesc într-o societate, sunt individualități, fiecare cu o personalitate distinctă, dar cu vicii mai mult sau mai puțin cunoscute. Cei mai mulți oameni sunt corecți și trăiesc după principiile și regulile clasice, care le oferă cele mai diferite satisfacții profesionale, morale, religioase sau materiale, mai modeste sau mai sofisticate.

Printre ei sunt însă, ca o excepție de la regula socială, și mulți nemulțumiți profesional, invidioși pe colegii de muncă mai bine pregătiți, mai activi, cu mai multă personalitate, mai bine dotați fizic și intelectual, mai norocoși și, de ce nu, cu mai multă trecere și mai mult succes în fața șefilor și a colegilor mai tinere. Apare astfel invidia, pe toți cei din jur, pe cei cu salarii mai mari, cu mai multe prime și recompense periodice, pe cei care sunt avansați mai repede. Apare dorința de răzbunare pe șeful care dă impresia că nu-l înțelege pe salariatul incompetent, nepriceput, puturos, reticent la tot ce e nou și aduce beneficii firmei, pe colegul care are un standard de viață mai ridicat, o mașină

mai bună și o soție mai frumoasă sau mai bogată, mai tânără.

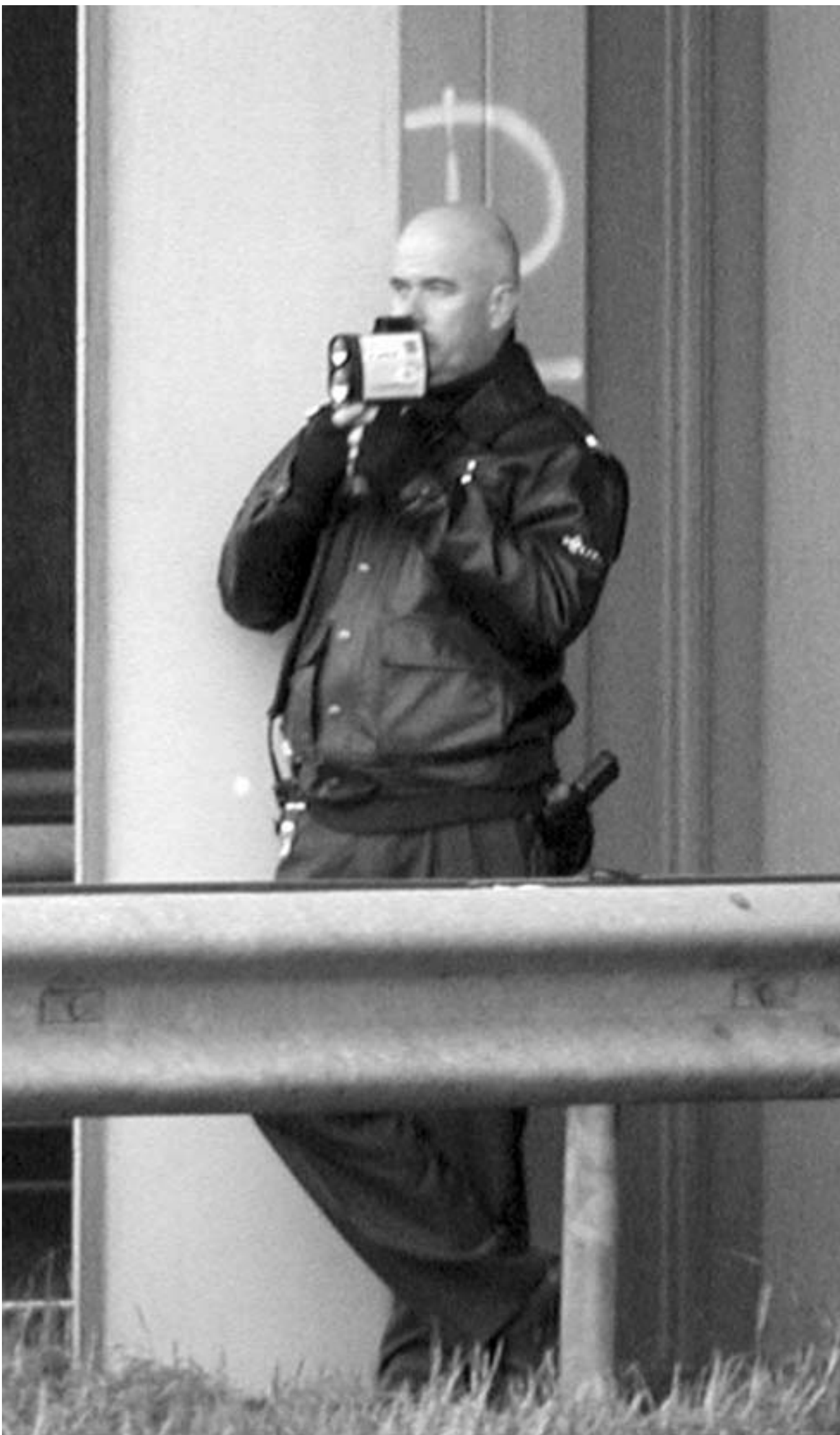
În aceeași categorie umână intră și cei cu probleme familiale mari, cu datorii la stat, impozite, taxe, cheltuieli cu întreținerea unor imobile, a unor rude bolnave, cheltuieli cărora nu le pot face față din cauza salariilor mici și a imposibilității de a le compensa pe alte căi.

Nevoia de cheltuieli suplimentare apare pentru unii din semenii noștri și din dorința de a-și satisface unele plăceri extraconjugale dese și repetate, din consumul exagerat de alcool, droguri, din jocurile de noroc sau alte cheltuieli pe bunuri de lux pentru el, familie sau alte persoane adorate. Toți aceștia au suficiente motive să-și trădeze patronul sau șeful, în situația în care ar obține un supliment pecuniar pentru un simplu schimb de informații, indiferent de persoana care i-ar face o ofertă care să-i satisfacă.

printr-un intermediar la informații care să intereseze o centrală de informații. Oricare din cei de mai sus poate fi un spion, un trădător al colectivului din care face parte, al patronului, al omului politic, al directorului institutului în care lucrează, al ministrului pe care-l consiliază sau al guvernului în care este un înalt funcționar. Dar nu toți spionii sunt trădători, vicioși, lași, avizi de bani și alte avantaje materiale.

Ilegalii nu pot fi confundați niciodată cu această categorie clasică de spioni. Recrutarea ilegalilor se făcea, după cum ați văzut, după alte criterii și reguli, care fac excepție de la toate principiile muncii de informații.

În munca de informații care privește categoria ilegalilor toate regulile și principiile privind punctarea, verificarea, recrutarea și pregătirea ulterioară a acestora pentru activitatea de spionaj sunt foarte diferite de cele clasice, sunt chiar opuse. Ilegalii nu pot fi niciodată confundați cu trădătorii, cu vicioșii, cu nemulțumiții invidioși pe colegi și pe șefii lor, cu drogații sau cei predispuși la consumul exage-

rat de alcool, la jocuri de noroc sau orice altă categorie socială dispusă oricând să vândă un secret pentru un avantaj material. Ilegalii au făcut parte din categoria spionilor devotați în primul rând neamului lor și apoi instituției care i-a recrutat și i-a pregătit.

Ilegalul își sacrifică prietenii, familia și propria sa viață, dar nu trăda niciodată pe nimeni. Un asemenea om, dacă ar fi fost prins, nu putea fi cumpărat de nici un serviciu de spionaj

Ilegalii erau oameni de sacrificiu, iar ofițerul instructor știa foarte bine acest lucru. El

cunoștea foarte bine diferența dintre a recruta un spion obișnuit, pe un teren străin, sub

„steag străin“ și un ilegal în România. Regulile erau diferite și în privința categoriei de persoane pretabile și în privința criteriilor și condițiilor de recrutare. Ofițerul instructor avea suficientă experiență în acest joc în care trebuia să facă permanent diferența dintre

top secret

interesul material, pasiunea unui idealist, un erou al unei națiuni, pentru care cel de-al doilea era pregătit oricând pentru sacrificiul suprem. Ilegalul, ca spion, era omul care făcea totul din convingere, cu pasiune sinceră, din principii morale. Ilegalul își sacrifică prietenii, familia și propria sa viață, dar nu trăda niciodată pe nimeni. Un asemenea om, dacă ar fi fost prins, nu putea fi cumpărat de nici un serviciu de spionaj. Nu pentru că nu avea valoare materială definită, ci pentru că nu avea niciodată o valoare de schimb corespunzătoare.

Din acest moment, succesul deplin sau eșecul rămăneau numai și numai în mâna dirijorului, a ofițerului instructor

Recrutarea unui ilegal se făcea, după cum ați văzut, în țară, după ce o perioadă îndelungată de timp era amănunțit verificat și paraverificat, iar când centrala de spionaj îi dădea ofițerului instructor undă verde la recrutare era deja un semn că procentul de succes în această bază, pentru Centrală, era foarte ridicat. Din acest moment, succesul deplin sau eșecul rămăneau numai și numai în mâna dirijorului, a ofițerului instructor. Doar el mai putea acum să greșească în alegerea metodei de recrutare, a climatului psihologic și moral în care știa să-și construiască arhitectura convingerii recrutului, că jocul în care era atras făcea parte din strategia neamului de a-și depăși starea economică și socială în care se afla și că cei

ca el fac parte din eroii acestui popor și nu din categoria celor care îi trădau interesele.

În strategia clasică a recrutării unui spion, ofițerul care se ocupă de această fază în formarea de agenți, excelează în arta inducerii în eroare a celui ce urmează a fi recrutat. Excelează pentru că cel recrutat trebuie efectiv să fie mințit, păcălit, într-un real contract secret de vânzare-cumpărare de informații. Viitorul agent este, de cele mai multe ori, nu doar indus în eroare în atragerea la colaborare, dar chiar șantajat, șantajul fiind foarte des folosit

pentru determinarea unei persoane să-și vândă patronul sau pe orice altă persoană sau instituție, pentru a obține și a vinde apoi informațiile care interesează Centrala sau agenția pentru care lucrează ofițerul recrutor.

În pasul următor, ofițerul își stabilește în planul strategic un studiu atent și permanent al locului ales pentru a fi spionat

Verificările anterioare recrutării întreprinse de ofițer sunt, de obicei, aceleași, dar nu atât de amănunțite ca în cazul ilegalului. În situațiile de acest gen ofițerul recrutor pleacă mai întâi de la scopul pentru care realizează recrutarea: ce gen de informații interesează agenția sa și care sunt locurile unde se stocchează asemenea informații: o firmă cu profil economic într-un

domeniu supersofisticat, un institut cu o tehnologie nouă (din orice domeniu), un partid politic, o instituție guvernamentală, parlamentul unei țări, guvernul, președinția, un organ de informații sau contrainformații, armata, marina, o firmă concurență etc. În pasul următor, ofițerul își stabilește în planul strategic un studiu atent și permanent al locului ales pentru a fi spionat, în scopul punctării elementelor umane cu acces direct la informații. Din studierea acestora el își va alege categoria de elemente pretabilă la recrutare. Ofițerul va pleca de la ideea de bază că oricare din aceste persoane poate deveni agent din motive și cauze diverse: vicii, pasiune, nevoi personale, dorința de răzbunare, lăcomie, șantajarea acestora pentru fapte comise ilegal sau în intimitate, dar care dezvăluite public i-ar crea respectivului o imagine nedorită în familie sau societate.

Situația ideală pentru ofițerul recrutor este să îmbine de

datorită loialității exagerate față de șefii pe care urmează să-i spioneze. În cealaltă variantă, persoana dispusă să trădeze are suficiente vicii care să o determine să accepte să fie recrutată, dar nu are acces direct la acele informații de valoare care interesează centrala, situație în care viitorul agent urmează să primească doar sarcini auxiliare: de studiu al altor persoane viitori agenți, de influență sau de executarea unor activități pur tehnice în munca de informații: transport de documente secrete, primire sau predare, interceptări tehnice, filaj, acțiuni de sabotaj etc.

În funcție de rezultatele obținute în primii doi pași, ofi-

Ofițerul recrutor știe că un spion, cu cât este mai ușor de recrutat și de puțin pregătit în munca de informații cu atât este mai ușor de prins

țerul își stabilește legenda de contact cu viitorul agent, legenda de acoperire și metoda de recrutare. Cele trei elemente vor fi foarte diferite, de la caz la caz, în raport de fiecare în parte. În toate situațiile însă, ofițerul se va prezenta sub identități false, anticipând orice situație în care, într-un eventual eșec al recrutării, retragerea din combinație să nu-i afecteze nici lui personalitatea profesională, dar mai ales identitatea agenției pentru care urma să facă recrutarea. Ofițerul recrutor știe că

un spion, cu cât este mai ușor de recrutat și de puțin pregătit în munca de informații cu atât este mai ușor de prins de cei pe care îi spionează sau de organele de contrainformații adverse. Un asemenea spion trădează foarte ușor pentru un alt stăpân pentru care obține informațiile, fie ca să se oprească să mai fure și alte materiale, fie să facă joc dublu, derutându-și primul stăpân. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (X)

Mai aveam câteva ore până la întâlnirea cu Sandy. Am ieșit din hotel și m-am deplasat până la prima cabină telefonică, de unde am sunat-o pe „bunica”. I-am comunicat că nu i-am găsit „medicamentul” pentru inimă și să vorbească cu „medicul” să-mi indice altceva, un înlocuitor, ceva asemănător. I-am promis că o voi suna cam într-o oră, două. Știam că „bunica” a înțeles foarte bine mesajul, așa că m-am mai plimbat puțin, pe jos, prin câteva magazine și prin parcul din apropiere. Apoi am luat mașina din parcare și timp de circa o oră mi-am continuat contrafilajul pentru o și mai mare siguranță a întâlnirii.

„Nepotul” vorbise cu „unchiul” său din București iar Sandy urma acum să-mi transmită hotărârea exactă și clară a Centralei de informații

Nu am remarcat nici o „scamă pe pantaloni”, așa că am intrat din nou în cabina telefonică și am sunat-o pe „bunica”. Vorbise cu „medicul”. Acesta consultase „dicționarul” internațional de medicamente și găsisese ceva asemănător, care

trebuia sigur să fie găsit și în „farmaciile” din spațiul „Andra”. După denumirea noului medicament indicat mi-am dat seama de mesaj. În seara precedentă Sandy vorbise și el în țară, cu un „nepot”, căruia îi transmisese codificat tot ce se întâmplase cu „A007”. „Nepotul” vorbise cu „unchiul” său din București iar Sandy urma acum să-mi transmită hotărârea exactă și clară a Centralei de informații. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva mai deosebit și că în nici un caz nu-l mai puteam întâlni pe A007.

La el era cheia atacului de cord. Am ieșit din cabina telefonică, m-am urcat în mașină și

m-am îndreptat spre Toreadorul. Așa se numea restaurantul unde urma să mă întâlnesc cu Sandy. Toreadorul era situat undeva pe plaja oceanului, înconjurat de o vegetație bogată în palmieri și eucalipti de un verde închis, și care acum mi se

păreau mult mai plini de verdeață și mai înalți decât la ultima mea vizită. Toate mesele erau dispuse în jurul unui bazin nu prea adânc, plin cu pești de toate culorile și cu numeroase fântâni arteziene. Era aproape de prânz, dar nu era aglomerat, așa că nu mi-a fost prea greu să-l identific ușor, de la distanță, pe prietenul meu. Își alesese o masă lângă un palmier imens, chiar pe partea din care

oceanul se putea vedea într-o imensitate de culori și de reflexe ale soarelui.

„Ce faci, prietene, nu te-ai schimbat deloc. Nu vrei să îmbătrânești. Ți prieste clima sau ai găsit medicamentul minune care te întinereste?”

Am profitat câteva secunde și m-am oprit pe terasa pe care urcasem, apoi l-am privit de la distanță, în tăcere, admirându-i calmul cu care trăgea din pipa sa

de ciureș, în timp ce studia probabil lista de bucate a restaurantului. Apoi m-am îndreptat spre el,

așteptând să-și ridice privirea și să mă observe cum mă apropiam. Când m-a observat, s-a ridicat, a mai făcut câțiva pași, m-a privit lung, apoi m-a îmbrățișat

îndelung, ca doi prieteni adevărați, care parcă nu se văzuseră de-o veșnicie. Amândoi eram emoționați și parcă aveam și lacrimi în ochi! Pentru câteva secunde am tăcut amândoi, apoi am spart eu gheata, fără a uita însă că tot dialogul urma să-l avem în limba engleză: „Ce faci, prietene, nu te-ai schimbat deloc. Nu vrei să îmbătrânești. Ți prieste clima sau ai găsit medicamentul minune care te întinereste?”. „Nici tu nu te-ai schimbat, Andrei. Ia loc, te rog. Cum te simți la noi? Am auzit că ești de câteva zile pe aici. Ai reușit să te plimbi prin zonă, să vezi dacă s-a mai schimbat ceva, dacă mai recunoști locurile și prietenii?”. „Ce servim? Alege tu câte ceva din ce-am servit la ultima întâlnire din Monaco”. Sandy a chemat chelnerul și i-a arătat câteva sortimente de pește de pe lista de bucate, apoi un sortiment de vin alb. Ca aperitiv a comandat un whisky, apoi și-a scuturat pipa, după care și-a umplut-o din nou cu un tutun aromatic și puternic, și a aprins-o.

Părinții lui Sandy se născuseră pe undeva prin zona din care era și vinul, pe care îl bea mereu cu aceeași plăcere cu care povestea de unde se trăgeau toate rudele sale

Îl priveam și ardeam de nerăbdare să intrăm în subiectul care mă obsedase toată noaptea. Aveam însă timp suficient, așa că mi-am reținut curiozitatea și am continuat pe teme familiale, profesionale și mondene. Sandy m-a pus la curent cu ce mai era prin zonă, cu ocupația membrilor familiei lui, cu starea de sănătate a acestora, cu ultimele excursii făcute și cu succesele sale în domeniul de cercetare în care lucra. Am mâncat, apoi chelnerul a desfăcut sticla de vin alb pe care o comandase Sandy. Era delicios și mi se părea cunoscut, așa că l-am rugat să-mi arate soiul de vin. Era un vin românesc, de Pietroasele. Sandy îmi făcuse o surpriză plăcută. Când ne cunosusem, cu ani în urmă, la Monaco, băusem același vin. Părinții lui Sandy se născuseră pe undeva prin zona din care era și vinul, pe care îl bea mereu cu aceeași plăcere cu care povestea de unde se trăgeau toate rudele sale. Am mai comandat o sticlă și așteptam cealaltă surpriză, care ne obligase să ne întâlnim a doua oară în viață și care mă salvase, probabil, de la un pas ale cărui urmări aveam să le aflu foarte curând. (va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

investigații

Organizații neonaziste în România

Politia a surprins la Hunedoara adepții nazismului în timpul desfășurării unui ritual specific

Sfârșitul anului trecut a adus în atenția opiniei publice, din păcate doar pentru puțin timp, un subiect prea puțin luat în seamă: în România există grupări care propovăduiesc rasismul și xenofobia, antisemitismul și nazismul, își recrutează permanent noi adepți, organizează acțiuni sub ochii liniștiți ai autorităților, autorități care sunt convinse că totul este doar o joacă de copii, o joacă de-a istoria. Satanismul a fost luat în seamă abia după ce SRI-ul a tras un semnal de alarmă serios. „Noul” fenomen, care numai nou nu este, este și el privit cu îngăduință și fără îngrijorare. De ce anume o fi nevoie pentru a fi luat în serios?

Ritual păgân

Chiar înainte de Crăciun, în noaptea de 21 spre 22 decembrie 2004, un grup de 13 persoane, cu vârste cuprinse între 17 și 38 de ani, a fost surprins de polițiștii hunedoreni în timpul unei ceremonii religioase păgâne. Locul – platoul „Pasul Ciorii” din situl arheologic de la Costești, județul Hunedoara. Unii dintre participanții la ceremonie erau îmbrăcați în costume care imitau uniforme fasciste. Tinerii aveau la ei steaguri cu însemne specifice, o zvastică de mari dimensiuni confecționată din lemn, coarne de bou pe care se găseau diferite inscripții runice și celtice. Printre cei prezenți, polițiștii au descoperit și câțiva tineri care nu pricepeau nici ei ce se întâmplă. Găsiseră pe internet o ofertă care promitea o excursie de trei zile la Costești, la un preț mai mult decât atrăgător. Urmarea – au fost luați pe sus de polițiști și puși, pentru scurt timp, „sub acuzare”. Timp de aproximativ 18 ore, toți cei găsiți acolo au fost anchetați de o echipă formată din polițiști și un procuror de la Secția de Combatere a Criminalității și Terorismului.

Cel care conducea ceremonia este un bărbat cunoscut pentru convingerile lui xeno-

fobe și fasciste. Andrei Molnar este cercetat pentru încălcarea articolului 317 din Codul Penal și a Ordonanței de Urgență nr. 31/2002, care stipulează „interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”, fiindu-i interzisă părăsirea țării pe o perioadă de 30 de zile. Dacă va fi găsit vinovat, riscă o pedeapsă cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Dragoste de SS

„Membrii acestui grup participau la un ceremonial păgân. Sub acoperirea unei societăți, tânărul racola persoane cu orientări fasciste, rasiste și xenofobe. El a lansat pe internet un website intitulat „Societatea Gebeleizis – O familie. Un neam. Un teritoriu”. Pe acest site pot fi găsite îndemnuri și mesaje cu caracter x-

„Lucrăm pentru singura soluție viabilă, cea care a fost adevăratul scop și țelul final al Păgânismului: crearea unei specii umane mai evolute, o Specie Supraumană”

nofob, rasist, fascist și satanist. Textele respective sunt pline de injurii și insulte la adresa creștinismului, Bisericii, clerului și a poporului evreu. În cadrul website-ului sunt materiale de propagandă naționalist-fascistă, prezentate ca documente istorice ale perioadei interbelice, cântece și marșuri ale Partidului Național Socialist, cântece și marșuri – Divizia SS Hitler Jugend, Marșuri SS ale diviziei SS – Wiking, Panzer Marches și altele. Participanții la ceremonial, care s-au mai întâlnit în ultimul an în localități din județele Hunedoara și Sibiu, folosesc adesea salutul fascist, chiar și în locuri publice”, declara, imediat după ce „mascații” au terminat acțiunea, subcomisarul Traian Berbeceanu, șeful SCCOA Hunedoara.

Gebeleizis și simbolul zvasticii

În panteonul vechi, anterior lui Zalmoxe, Gebeleizis este zeul suprem, stăpânul Cerului, furtunilor, al tunetelor și fulgerelor, dar și al Pământului și păstrător al tainelor vieții și morții. El mai este considerat și zeul războiului și patronul aristocrației militare. În general, Gebeleizis este văzut drept un bărbat vânos, cu barbă. În onoarea sau împotriva lui Gebeleizis, dacii trăgeau cu arcurile înspre cer. Acest ritual a fost interpretat ori drept un gest de venerație, prin încercarea de a purifica fața zeului ceresc, risipindu-i norii, ori drept o manifestare de dezaprobare, care îi reproșa zeului norii și vremea potrivnică, ce distrugeau pădurile sau recoltele. Imaginea acestui zeu este asociată cu simbolul zvasticii, lucru interesant, deoarece acesta este de asemenea simbolul zeului nordic Thor, reprezentând ciocanul Mjollnir pe care Thor îl mânua.

Fotografii: gebeleizis.org

Andrei Molnar Singura soluție: o specie supraumană

De altfel, Molnar a mai fost arestat și judecat, chiar condamnat la șase luni de închisoare. Acuzațiile au fost aceleași. Site-ul lansat de Molnar pe Internet, intitulat „Societatea Gebeleizis – O familie. Un neam. Un teritoriu” – parafrază a celebrului slogan nazist „Ein Volk. Ein Reich. Ein Führer” – abundă în „documente” și „argumente” în sprijinul teoriilor sale. Membrii societății se consideră păgâni, așa cum ar fi fost dacii, iar românii nu sunt decât o corcitură între daci și „tălharii Romei”. Țigani, evreii, negrii – toți sunt „taxați” pe site. „Lucrăm pentru singura soluție viabilă, cea care a fost adevăratul scop și țelul final al Păgânismului: crearea unei specii umane mai evolute, o Specie Su-

praumană, în acord cu Legile Eterne ale Naturii (...) Alegoriile strămoșilor noștri arată că ei înțelegeau că scopul lor pe pământ era de a scoate la iveală o specie umană mult mai evoluată”, insistă membrii grupării, cerându-le tuturor simpatizanților lor să părăsească orașele și să creeze comunități izolate, unde să reînvie păgânismul.

Materiale de propagandă „la greu”

Poate că mai bine se poate înțelege ce înseamnă această mișcare „pașnică și inofensivă” dacă spicuim din rechizitoriul întocmit în 2003 de procurorii ai Parchetului de pe lângă Tribunalul Sibiu, prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Molnar Andrei, cetățean româno-francez, domiciliat în Strasbourg și cu reședința în Sibiu, pentru comiterea în concurs a infracțiunilor de propagandă naționalist-șovină și interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist și xenofob: „la percheziția efectuată la acesta acasă sunt descoperite un număr impresionant de fluturași, afișe, cărți, invitații pentru diferite manifestări organizate de învinuit, reviste, casete audio, CD-uri, precum și un calculator ce conținea materiale în care erau expuse simboluri fasciste, de promovare a activității lui Adolf Hitler sau în cadrul cărora erau expuse idei rasiste sau șovine. Exemplificăm în acest sens: fluturași pe care

erau imprimate cifrele 88 și cuvântul „BEST” (nr. 88 este folosit de promotorii neonazismului fiind asociat cu faptul că

de iarnă pentru data de 21 – 22.12.2003; numeroase casete audio conținând cântece și marșuri naziste în limbile ger-

„Textele respective sunt pline de injurii și insulte la adresa creștinismului, Bisericii, clerului și a poporului evreu”

Traian Berbeceanu, șeful SCCOA Hunedoara

litera „H” este a opta în alfabet), fluturași ce purtau data de 20.04.2004 ca zi de sărbătorire a nașterii lui Adolf Hitler; afișe cu titlatura: Art. 317 Cod penal, șenilă de tanc comunist pe grumazul poporului român; afișe tip manifest format „A4” având titlatura „Libertate pentru Hendrick Moebus și zvastică nazistă” sau cu titlul „Țigani plaga României”; fluturași cu portretul lui Adolf Hitler tip – invitație pentru participarea la sărbătorirea zilei de naștere a lui Hitler, la 20.04.2004; fluturași tip invitație la sărbătorirea echinocțiului de primăvară la 19 – 21.03.2004 sau la solștiul

mană și spaniolă; numeroase CD-uri conținând fotografiile ale lui Hitler, însemne fasciste, fluturași cu texte împotriva țiganilor și evreilor, filme de propagandă nazistă – ex. „Triumful voinței”, cântece și marșuri legionare; Molnar apare în diferite imagini folosind salutul nazist în timp ce se afla în fața steagului roșu cu zvastica fascistă”. Același rechizoriu demonstrează că acțiunile pe care Molnar le-a organizat în diferite localități din România au avut, fără nici o urmă de dubiu, un caracter fascist, xenofob și șovin.

CLAUDIU DRĂN

drept comun

Primarul penal și analfabet – Văle Paul

Fără comentarii

„După ce a vândut pătulul fostului CAP Stoenesti, în lungime de 80 m, printr-o licitație de formă, pentru că, dacă era reală, se găseau mulți săteni să dea 40 de milioane, cu cât l-a vândut el. Numai țigla, solzi de pește, făcea 100 de milioane și el le-a dat cu 40. Ambele vânzări au fost făcute aceluiași patron. Fosta primărie, din centrul comunei, s-a vândut cu 80 de milioane, fără licitație. Dacă cineva din opoziție încerca să-i spună despre toate aceste lucruri, ne amenda. Eu și acum plătesc o amendă de 5 milioane, noroc că n-au ieșit PSD-iștii la putere, că poate eram arestat.

Reparațiile la primărie și la școli s-au făcut de aceeași firmă, de o rudă a lui Ionică, fostul președinte al Consiliului Județean Olt. Reparația a costat 1,2 miliarde. Păi, cu banii ăștia făceau două primării. La școală reparațiile au ajuns la 500 de milioane lei. Dădea o vopsea cu pensula și cu o pompă. Oamenii care lucrau acolo îi plătea cu 2.500.000 lei la negru. Dacă se făcea o expertiză se constata că sumele erau umflata la maximum.

După două-trei luni, ceea ce făceau ei cădea. Cădea ten-ciala, cădea varul ...

Și i-am spus și în ședința de consiliu că el nu mai e pentru obște, ci numai pentru interesul lui personal. Pentru că am avut acest curaj, să-i spun adevărul, m-a târât prin judecăți

Înainte de alegeri, primarul mi-a zis să dau lăieșilor (romi locali din comuna Stoenesti) doi porci la 250 kg fiecare și și-a pus ștampila primăriei pe cererea mea, că în două luni îmi va da banii. Mi-a dat avans 5 milioane atunci și după aceea n-am mai văzut banii. Primarul i-a spus consilierului de la Primărie: „Dacă-i dai banii lui Damian, eu te dau afară!”. Și mai am de luat vreo 5 milioane. Toți foștii consilieri au fost amendați. M-a amendat fiindcă i-am zis ce mi-a spus un cetățean, că a luat niște fier beton care era aici pentru a se construi ceva. Și i-am spus și în ședința de consiliu că el nu mai e pentru obște, ci numai pentru interesul lui personal. Pentru că am avut acest curaj, să-i spun adevărul, m-a târât prin judecăți, amenzi penale. Nici nu vreau să-i pronunț numele, pentru că îmi vin amețelile.

„Eu fac parte din cetățenii comunei care beneficiază de

sunt amenințați. Eram în jur de 200 persoane care trebuiau să primească bani. Unde sunt banii ăștia? Ce-a făcut cu ei? De atunci nu mai avem acces la legea asta. Vreau ca banii să ne fie dați, pentru că dacă e infracțiune se va duce acolo unde îi este locul.

Vrea să ne înfometeze ca să nu mai putem vorbi, ca să fim la cizma lui

oamenii care beneficiau de acest ajutor de la stat și el, înainte de alegeri, a dublat numărul dosarelor pentru Legea 416 ca să-l ajute la alegeri, lucru pe care l-a reușit. Toate au mers foarte bine după alegeri. În fiecare lună luam banii regulat, bani pentru care prestam 72 ore de muncă în folosul comunității. Din iunie 2004 până în octombrie n-am mai luat nici un ban. Vrea să ne înfometeze ca să nu mai putem vorbi, ca să fim la cizma lui. În octombrie ne-a dat bani doar pentru luna respectivă, apoi n-am mai văzut bani până în ianuarie 2005. Pe bani ne-a dat lemne, cu 1.600.000 lei tona, când în comună se vindeau cu 1.200.000 lei. Oamenii nu au curajul să spună adevărul că

Cealți oameni nu au curajul să vorbească pentru că îi dă afară de la Legea 416. Asta e metoda de lucru a primarului. În mai, când s-a dat undă verde pentru campania electorală, ne-am făcut și noi (PD) platforma noastră electorală. Ca să ne închidă gura și să rămână singurul candidat se ducea în fiecare zi la poliție și mă reclama pentru nimic.

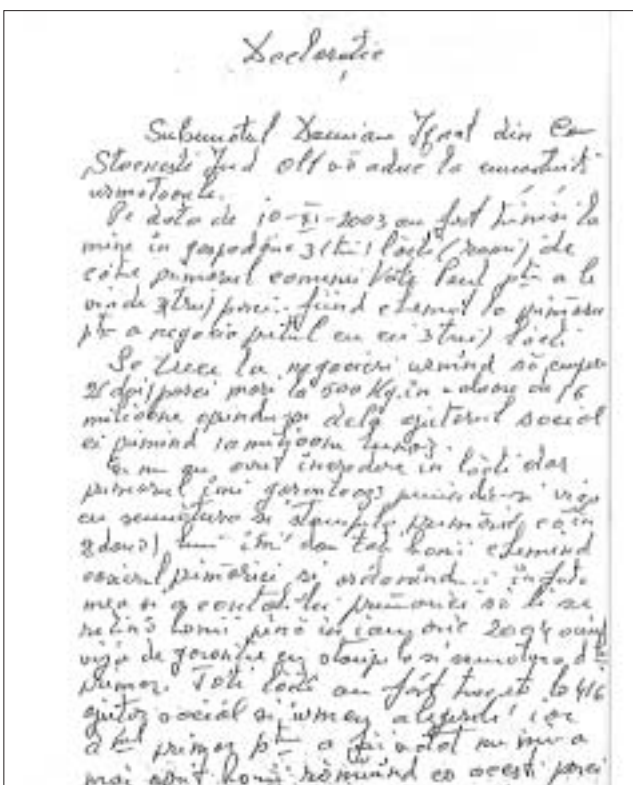
Ca să ne închidă gura și să rămână singurul candidat se ducea în fiecare zi la poliție și mă reclama pentru nimic

era subordonată. M-au amendat cu două milioane pentru niște presupuse injurii aduse la adresa primarului Văle Paul. Lucruri care nu erau adevărate. A pus un martor fals și cu ajutorul acestuia a reușit să mă amendeze. Acest primar nu mai merită

să conducă. Ajungem cu el până la Strasbourg, că e un analfabet. Dacă îl pui să citească nu știe să citească, dacă îl pui să spună tabla înmulțirii pe sărite nu știe. A ajuns să ne conducă un prăpădit...“.

(va urma)

EUGEN MUȘĂT

sub lupă

Cu jalba în proțap și cu rogojina în cap

Se numește Horia Opran și este de profesie inginer. A venit la redacție cu o figură debusolată, deprimat și ne-a întrebat:

- Spuneți-mi, vă rog, dacă ai un necaz, oare cui te poți adresa în țara aceasta?

Nedumerit, îl întreb despre ce necaz vorbește.

- Ești bolnav tu, soția, copilul? - Nu.

- Atunci care este necazul și nu știu cui să te adresezi?

- E ceva mai grav, mult mai grav decât îți imaginezi. Mama a decedat iar eu cred că a fost omorâtă.

În timp ce vorbește, pare transfigurat, buza de jos îi tremură și privește undeva parcă dincolo de peretele camerei în care ne aflăm. Pare altul decât cel care a intrat pe ușă.

- Cum s-a întâmplat și ce te determină să crezi că mama ta a fost asasinată?

Inginerul Horia Opran mi se destăinuie.

- Știi, eu mă aflu într-un proces civil cu fratele meu, Opran Constantin Gheorghe, cadru didactic la Institutul Politehnic din București. Acesta a făcut presiuni asupra mamei să semneze un contract de întreținere prin care era obligată să-i cedeze bunurile imobile în valoare de circa 8-900.000 de euro.

Pentru ziua de 29.09.2005, mama a fost citată ca martoră în acest proces. Instanța dorea să-i facă și o evaluare medico-legală pentru a aprecia dacă era stăpână pe actele și faptele sale, ea fiind suferindă de demență degenerativă.

Prezența ei în instanță ar fi dovedit că un om în starea de degradare mintală ca a mamei inginerului nu putea semna un contract valabil prin care dispunea de bunuri de valoare foarte mare, încălcând astfel rezerva succesorală.

Cu câteva zile înainte de a fi ascultată de instanță, adică la 23.09.2005, Horia Opran a aflat întâmplător că mama sa a decedat, fratele său Constantin Opran interzicându-i s-o vadă, atât înainte, cât și după ce a murit. Cu ce drept? De ce? Ușor de imaginat.

Fără să-și anunțe fratele, Constantin Opran a plecat în mare grabă din București cu mama sa decedată, pentru a o înmormânta la Cîmpulung Muscel, în secret.

Opinteala de la parchet

Inginerul Horia Opran s-a deplasat în Strada Scaune, la sediul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, pentru a depune plângere penală privind moartea suspectă a mamei sale.

La intrare, l-a întâmpinat un domn. În uniformă. Plutonier major.

Cu o mutră acră, de parcă ar fi dat cineva buzna peste el în casă în timp ce-și făcea baie, plutonierul se interesă care este scopul vizitei inginerului Opran la parchet, la o oră așa de târzie. Era 16 și 25 de minute.

- Vream să depunem o plângere la parchet.

- Nu se poate. Măine, azi s-a terminat programul și procurorii sunt acasă. Uite, e depășit de ora 16.00 și arătând ceasul bătea cu degetul în cadrul de parcă el era șeful, iar noi subofițeri întârziati la serviciu.

- Bine, domnule, dar un procuror de serviciu tot trebuie să existe.

- Nu există, se rățoi la noi plutonierul major, mergeți acasă, nu vă e clar?

- Domule, este vorba despre o moarte suspectă și vrem ca procurorul să dispună o constatare medico-legală (o fi înțeles, n-o fi înțeles ce i-am spus, nu știm).

- Nu, nu se poate, aici nu este nimeni, mâine, s-a terminat programul!

Discuția acesta îți dădea senzația că te afli la o grădiniță cu program redus și după terminarea programului nu mai poți discuta decât cu portarul, care te îndeamnă să vii mâine.

Era clar că această încăpățănare a plutonierului nu venea de la el. Omul primise probabil ordin de la procurori să nu fie deranjați după orele 16.00 punct. Văzând că n-o scoate la capăt cu „fermitatea” pe care o manifesta jandarmul, inginerul Opran l-a anunțat pe plutonier că-i va face plângere la Parchetul Militar.

La auzul acestor vorbe, jandarmul parcă s-a trezit din somn. Era pielea lui în joc acum.

Supărat, cu fruntea încrețită și cu colțurile buzelor lăsate, omul în uniformă a pus mâna pe telefon și a format un număr. Oare cu cine dorea să vorbească dacă toți procurorii erau acasă sau în concediu? Mister.

- Alo! Aici poarta, să trăiți (bine), sunt unii care vor să vorbească cu cineva, spun că e vorba de omor sau nu știu ce. Nu vor să plece, le-am spus să vină mâine. Fac scandal aici. Nu pleacă deloc, se justifică timid plutonierul major. O bilă neagră pentru el. Ce trebuia el să facă și uite ce-a făcut. Cam slăbuț, a cedat repede. Trebuia să fie mai energic, mai convingător. Să-i dea în brânci afară pe obraznicii care au îndrăznit să deranjeze după ora 16, adică la 16 și 20 de minute. Ce, ei cred că dacă au văzut aici scris Ministerul Public, vin așa cum li se năzare lor. Ce, e pentru public? Și ce dacă vroiau să depună o plângere privind o moarte suspectă, părea să spună interlocutorul bietului plutonier prins între ciocan și nicovală.

După un timp, jandarmul pasă telefonul petentului. Omul s-a prezentat politicos.

- Sunt inginerul Horia Opran.

- Da, și ce doriți?

- Sunteți procuror? Doresc să vorbesc cu procurorul de serviciu în legătură cu o moarte suspectă.

- Da, sunt procurorul.

Omul i-a explicat pe scurt de ce insistă să discute acum și nu mâine cu procurorul de serviciu (din data de 23.09.2005 ora 16.45).

Cu mare greutate, după îndelungi tratative, i s-a permis jandarmului să-l conducă pe Opran Horia la procurorul de serviciu (unul dintre ei, pentru că în mod normal sunt mai mulți, pentru omoruri, pentru droguri etc.)

Ajuns la procurorul de serviciu, petentul i-a explicat care este speța, prezentându-i plângerea penală plus un set de documente care justificau în opinia petentului prezența sa la parchet la ora „târzie” din zi, adică ora 16.45 de minute.

După aceasta, petentul l-a rugat pe procurorul de serviciu să facă demersurile necesare pentru efectuarea unei constatări medico-legale asupra cadavrului. Omul nu ceruse altceva decât să se aplice dispozițiile articolului 114 din Codul de procedură penală.

„În caz de moarte violentă, de moarte a cărei cauză nu se cunoaște ori este suspectă, [...] organul de urmărire generală dispune efectuarea unei constatări medico-legale și cere organului medico-legal, căruia îi revine competența potrivit legii, să efectueze această constatare.

Inginerul Opran Horia nu a cerut altceva, decât ceea ce legea prescrie, pentru toate situațiile similare celei prezentate.

Logică-beton armat

Care era organul de urmărire penală competent? Simplu. Parchetul de pe lângă Tribunalul București căruia petentul s-a adresat, după „lupte grele” cu jandarmul de la poartă.

Care era organul medico-legal competent să efectueze constatarea medico-legală în cazul de față? Evident, Serviciul Medico-legal de la București. Locul unde a survenit moartea suspectă.

Răspunsul primit de la procurorul de serviciu a fost acela că să lăsăm plângerea penală la dânsul. Să lăsăm mortul să fie îngropat și abia după aceea prin ordonanță se va dispune deshumarea în vederea efectuării constatării medico-legale. Nimic mai clar de atât. Am rămas stupefiat. Adică nu se face autopsia când mortul este încă neîngropat, dar o face după ce-l îngroapă și apoi îl dezhuzează. Omul și-a exprimat nedumerirea față de o logică prea complicată poate pentru prostime, dar clară pentru domnul procuror.

Spune mai departe domnul procuror:

- Vom face cercetări și dacă moartea este suspectă vom dispune deshumarea pentru constatarea medico-legală.

Și noi, fraierii, credeam că suspiciunea rezultă din situația de fapt, iar din cercetări ne așteptam să ni-l arate

cu degetul pe autor (dacă există, bineînțeles). Să fie clar, singura modalitate de a stabili dacă o moarte este violentă sau naturală (cu alte cuvinte stabilirea cauzei medico-legale a morții, cum ar spune un specialist) se face numai print-o consultare medico-legală sau, după caz, o expertiză medico-legală.

După cum singura modalitate de a da NUP la o lucrare penală este să nu aduni probe în cauză, ci să iei declarații sau să desfășori alte activități care conduc la concluzia că fapta nu „există” sau, și mai simplu, să nu-i primești pe cetățenii care vor să depună plângeri sau să nu le înregistrezi lucrarea.

Nemulțumit de modul în care a fost tratat inginerul Horia Opran la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, acesta a plecat la Parchetul General.

La poartă, aceeași poveste, subofițerii de jandarmi i-au spus că s-a terminat programul și procurorul de serviciu nu există la acest înalt parchet. Cu alte cuvinte, în România parchetul este pustiu după ora 16.00. Poate să se întâmple fapte grave de la omor, tâlhării sau trafic de droguri, pentru că pe nimeni nu interesează aceste aspecte după ora 16.00.

Frumoasă reformă a justiției, grea tranziție

Omul a ieșit din clădirea parchetului debusolat, privind cu lehamite către impozanta clădire a parchetului. Mai pe la toate etajele a văzut lumini și s-a întrebat, în mîntea lui, oare pentru ce ar fi lăsat luminile aprinse cei care au părăsit birourile la ora 16.00 în mare grabă? Pentru că plătesc contribuabilii taxe și impozite, tot mai multe și mai insuportabile, deci sunt și pen-

tru curent electric și pentru alte cheltuieli.

Dar dacă în birourile cu lumina aprinsă lucra un procuror și exista chiar unul de serviciu? Oare ce lucrau? Sau pentru cine lucrau? Din poziția cui?

„Pardon, persoană însemnată, nu spui cine. Bechir, coană Joițico”.

Un lucru trebuie să fie clar. Noi nu spunem că moartea Constanței Opran a fost violentă sau că a fost naturală. Noi spunem că moartea a fost suspectă, având în vedere relațiile dintre frați, procesul aflat pe rol, faptul că trebuia să apară în instanță în 29.09.2005. Și a decedat cu câteva zile înaintea acestei date. Mai avem în vedere și valoarea la care se ridică obiectul litigiului (aproximativ 900.000 de euro).

Prin urmare, toate aceste împrejurări neclare au o constatare medico-legală în cauză pentru aflarea adevărului. Dar nu s-a făcut, cum nu s-au făcut multe în această țară. Și cui îi pasă? Campania electorală a trecut de mult, unii se gândesc chiar la alegeri anticipate. De programul de guvernare au uitat de mult cei care vremelnic ne păstoresc.

Vechile obiceiuri s-au reluat, sau nu au fost abandonate niciodată. Funcționarii publici cred că sunt șefii cetățenilor, îi ceartă, se rățoiesc la ei când vin cu petiții sau alte „chestii” neplăcute care le tulbură liniștea și somnul, iar noi îi dăm înainte cu Uniunea Europeană.

Păi, suntem noi pregătiți să intrăm în Uniunea Europeană? Cu astfel de mentalitate și mod de acțiune spre 2050, încolo, ar spune unul „bolnav de optimism”.

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Inocența

Inocența, dintr-un motiv (obscur) sau altul (și mai obscur) a trecut întotdeauna, în ochii multora, drept o calitate ce trebuie protejată și admirată. De ce? Pentru că e asociată cu copiii – puri și inocenți. Pentru că e confundată cu antonimul blazării. Pentru că e asociată cu o capacitate de perpetuă mirare în fața vieții. Lăsând la o parte că ceea ce în cazul copiilor merge, în cazul adulților devine deseori dizgrațios (exemplu: a face pipi în pat), nici măcar nu este așa.

Într-adevăr ne naștem cu toții inocenți pentru simplul motiv că, exceptându-i pe cei care cred că au mai trăit și pe vremea lui Tutankhamon, suntem ne-trăiți, adică nu știm nimic despre nimic. Din momentul în care deschidem ochii, suntem deja un pic mai puțin inocenți. Iar dacă învățăm să rămânem cu ochii deschiși toată viața – ceea ce e preferabil – n-avem cum să rămânem inocenți. Și totuși, am întâlnit și adulți inocenți. Care, în trecut fie spus, mă enervează cumplit. Pentru că, dacă te-ai făcut mare, inocența e:

1. Lene – lene de a te cunoaște, de a transforma ce se în-

tâmplă, de a pune în relație ce se întâmplă cu ceea ce s-a mai întâmplat, ție și altora, lene de a încerca să înțelegi și, o dată înțeles, să faci ceva cu înțelegerea – s-o pui la îndoială, dacă vrei, s-o supui îndoielii altora, s-o impui, s-o faci cunoscută sau s-o ții pur și simplu pentru tine.

2. Frică – și dacă-i frică, e fugă. Frică și fugă de a crește mare, frică de a face, dar și de a nu face, frică de a asuma, fugă înspre vârsta în care nu trebuia să asumi nimic, unde totul era simplu pentru că toată lumea se aștepta să nu înțelegi nimic în timp ce te trăgea de obrăjori și te ciufulea (chestie care, pentru că nici atunci nu mai erai atât de inocent, te scotea din sărite).

3. Încurcă-lume – pentru că, inocent, sau nu, trăiești într-o carcasă de adult și faci ce fac adulții, care te cred pe cuvânt că ești un adult ca și ei, dar descoperă la un moment dat că nu ești, ceea ce înseamnă că ai cam încurcat lucrurile pentru toată lumea.

4. Inutilă – pentru că, oricât te-ai feri de experiență, ea tot se întâmplă; atâta doar că, dacă ești inocent, va trece pe lângă tine. Iar de făcut mare, te faci oricum.

DE SEZON

Pentru că, așa cum se întâmplă în fiecare toamnă, se discută mult despre începerea facultăților și problemele ce decurg de-aici – mai ales cea a căminelor, dar și diverse proteste ale studenților și profesorilor, am discutat cu câțiva studenți despre ce înseamnă pentru ei acest nou an universitar.

Daniela B. (21 ani, studentă). Înseamnă aceleași probleme ca și anul trecut. Adică nici măcar nu mi-am mai căutat loc în cămin, nici măcar n-am mai încercat, pentru că am senzația că nu merită nici banii, nici nervii, nici condițiile. Am fost prudentă și mi-am căutat încă din vară o gazdă și am găsit, așa că problema asta

stau la cămin și nu sunt deloc obișnuită să împart camera cu altcineva sau să-mi port singură de grijă. În afară de asta, aștept să mă aleg cu ceva de pe urma facultății, că doar nu fac atâta efort degeaba.

Cosmin N. (23 ani, student). Mă aștept să termin mai repede și anul ăsta, anul patru,

am rezolvat-o. Altfel, sper să fie un an mai interesant, căci până acum marile mele așteptări față de școală au cam fost înșelate.

Ionuț A. (20 ani, student). Eu sunt la o facultate particulară, deci mă aștept doar să-mi pot plăti taxele sau să mă ajute și mei să le plătesc și anul ăsta. Problema cu căminele nu mă atinge personal, pentru că nici nu știu dacă cei de la particulare au dreptul la cămine, dar nu cred și oricum eu am rude în București, unde am stat și anul trecut și care au promis să mă suporte până termin facultatea. După aceea, mai vedem.

Liana P. (19 ani, studentă). Nu știu la ce să mă aștept, sunt bobaică, deci habar n-am de nici unele. Oricum, mă aștept să-mi fie greu, mai ales că o să

să-mi dau licența și să mă ocup de lucruri mai serioase, că m-am cam săturat. Glumesc, dar într-un fel așa e. Eu sunt la o facultate de stat, dar la locurile cu plată, deci am cam secat bugetul familiei și în plus nu am senzația că sunt mult mai deștept decât eram înainte. Noroc că n-am avut nevoie de cămin sau de stat cu chirie, căci sunt bucureștean. Dar anul ăsta mi-aș căuta totuși ceva de muncă, pentru că am senzația că sunt total pe dinafară.

Stela M. (21 ani, studentă). Păi nu mă aștept să fie cu nimic diferit față de anul trecut, de pildă. Doar că o să avem alte cursuri. Sper însă să fie mai puțină pierdere de vreme – căci în facultățile noastre se pierde vremea îngrozitor.

Pagină realizată de IULIA GORZO

